

Arrest

nr. 316 229 van 8 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 24 juni 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 31 augustus 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt op 19 oktober 2022. Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 13 maart 2023.

1.3. Op 21 maart 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 maart 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Colombiaanse nationaliteit en komt uit de regio San Martin. U geeft aan dat u werd bedreigd in Colombia. U ontving berichten van 'los juanitos', een bende in uw regio. Eind 2021 zou u betrokken zijn geweest in een incident. Een persoon 'el gordo' die u wilde huwen reed u klem. U zat op de motor en werd klemgereden door een auto voor en achter u. De auto voor u remde plots en u kwam ten val. U was verwond aan de rechterarm, heup en hoofd. Uw aanvallers wilden u meenemen, maar een tante die toevallig alles zag kon dat voorkomen door een ziekenwagen te bellen die u uiteindelijk meenam. Kort daarna verhuisde u naar een tante in Bogota waar u twee dagen later 'el gordo' toevallig tegen kwam in het centrum. U kon snel weer naar het huis van uw tante gaan en u verhuisde weer naar San Martin. In december 2021 zou die persoon 'el gordo' uw vader bij u thuis hebben willen afpersen en vroeg om de som van 2.500.000 pesos. In 2022 ging u werken en verblijven op een boerderij van uw tante dicht bij uw huis in San Martin. U spaarde geld en kocht een ticket naar België. U verliet Colombia op 24 juni 2022. U verbleef in België bij uw zus en na overleg met haar diende u een verzoek om internationale bescherming in op 31 augustus 2022. In België sprak u met uw zus over uw seksuele geaardheid. U valt immers op vrouwen en niet op mannen. Uw zus is de enige die dat effectief weet en u vreest problemen met uw familie in geval van terugkeer naar Colombia. Uw moeder zou immers ooit een vermoeden hebben gehad en dreigde u uit huis te zetten indien dat zo was. Verder verwijst u naar de onmogelijkheid om als lesbische vrouw door het leven te gaan in Colombia omdat het daar als een zonde zou worden beschouwd. U had wel al in het geheim seksuele ontmoetingen gehad met vrouwen in Colombia. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende kopieën voor: paspoort, identiteitskaart, prints mediastukken, prints berichten sociale media, prints drie bedreigingen aan u gericht.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Aan uw asielrelaas kan op basis van onderstaande elementen geen enkel geloof worden gehecht.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af. U geconfronteerd met bepaalde tegenstrijdigheden ontkende u bepaalde verklaringen te hebben gegeven bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS. Dat is geen afdoende excuus, u ondertekende die vragenlijst voor akkoord na voorlezen.

Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat het incident waarbij u gewond raakte midden 2021 plaatsvond (zie vragenlijst CGVS vraag 5) terwijl u op het CGVS verklaarde dat dit eind 2021 was (zie NPO p.7).

Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat uw linkerarm gewond raakte bij dit incident (zie vragenlijst CGVS vraag 5) terwijl u op het CGVS verklaarde dat dit uw rechterarm was (zie NPO p.10).

Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat uw heup gebroken was (zie vragenlijst CGVS vraag 5) terwijl u op het CGVS verklaarde dat u geen breuken had (zie NPO p.7).

Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat u in Bogota al na twee dagen uw belagers tegenkwam (zie vragenlijst CGVS vraag 5) terwijl u op het CGVS verklaarde dat u een week of anderhalve week in Bogota was alvorens uw belager 'el gordo' tegen te komen (zie NPO p.13).

Ten tweede is het niet aannemelijk dat u in uw regio verbleef tot juni 2022, meer bepaald in de boerderij van uw tante nabij de plaats waar uw ouders wonen terwijl u bedreigd werd door 'el gordo' en 'los juanitos' waarbij men u klem reed om u te ontvoeren en 'el gordo' zelf persoonlijk naar u thuis kwam eind 2021. Indien u werkelijk dermate gevisieerd werd kan verondersteld worden dat u zich niet bij familie in de buurt schuil houdt voor verschillende maanden.

Ten derde is het weinig geloofwaardig dat u toevallig een korte tijd later na uw bedreiging door 'el gordo' in San Martin dezelfde persoon toevallig tegenkomt in het centrum van Bogota, een miljoenenstad, en dat u dan weet te ontkomen.

Ten vierde bent u ondanks de beweerde ernstige bedreigingen niet naar de politie gestapt. Dat mensen die naar de politie stappen worden vermoord is een losse bewering die u niet staakt. Bovendien is uw vader een ex politieman en zou hij de nodige manieren moeten kennen om de autoriteiten te benaderen in geval van problemen. Bovendien blijkt ook uit bepaalde door u neergelegde media stukken dat de Colombiaanse overheid wel degelijk optreedt tegen bepaalde bendes in Colombia.

Ten vijfde legt u van dit incident waarin u betrokken was ook geen enkel document neer ter staving. U verklaart op de vragenlijst van het CGVS dat u medische stukken hebt op uw telefoon, maar die zou u intussen verloren hebben. En uw vader kan het medische dossier in Colombia niet krijgen omdat u dat persoonlijk zou moeten afhalen. Deze verklaringen kunnen niet overtuigen. De foto van een blauwe plek geeft niet aan hoe u aan deze verwonding kwam.

Ten zesde geeft u aan dat noch uzelf, noch uw familie na december 2021 nog werd gecontacteerd door 'el gordo'. Evenmin zou uw familie enige andere problemen hebben gekend na december 2021. Dit is niet in overeenstemming met uw beweerde bedreiging door 'el gordo' die u zou willen huwen en afpersingsgeld vroeg aan uw familie.

Ten zevente stelt het CGVS vast dat u na aankomst in België blijkbaar nog twijfelde of u zou blijven of terugkeren (zie NPO p.2). In elk geval diende u pas enkele maanden na uw aankomst in België een verzoek tot internationale bescherming in, hetgeen geenblijk geeft van een ernstige vrees bij terugkeer in uw hoofde. Wat betreft uw seksuele geaardheid stelt het CGVS het volgende vast.

Het CGVS benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

U geeft niet aan dat u in Colombia concrete problemen kende wegens uw seksuele geaardheid. Niemand van uw familie kende de situatie en u had nooit open relaties met andere vrouwen in Colombia. Zelfs hier in België hebt u geen echte relaties gehad met andere vrouwen en is er nog steeds enkel uw zus die weet zou hebben van uw werkelijke seksuele geaardheid.

U vreest bij terugkeer problemen met uw familie en dan voornamelijk uw moeder die dreigde u uit huis te zetten. Maar zelfs in dat geval bent u een jonge vrouw die haar middelbaar onderwijs heeft afgewerkt en die al enige werkervaring heeft, waaronder op de boerderij van uw tante. Het staat u vrij om zich bij terugkeer naar Colombia buiten San Martin te vestigen en daar een leven op te bouwen losstaand van uw familie.

Dat een leven als lesbische vrouw u onmogelijk zou worden gemaakt in Colombia omdat dat daar als een 'zonde' wordt aanzien, zoals u aangeeft, blijkt niet uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die hierboven is besproken.

U hebt in elk geval bij het indienen van uw verzoek in augustus 2022 uw seksuele geaardheid niet aangehaald wanneer u specifiek gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer naar Colombia (zie vragenlijst CGVS p.1). Dat u bang was dit te melden is vreemd daar u al enkele maanden in België was en waarschijnlijk al had gevoeld dat men hierover open kan communiceren in België. Hoe dan ook, u liet na de asielinstanties hiervan op de hoogte te brengen voor de dag van het persoonlijk onderhoud op 13 maart 2023, ongeveer anderhalf jaar na het indienen van uw verzoek en nadat u hier in België met uw zus over uw geaardheid sprak én u op de voetbal waar u actief bent met lesbische vrouwen spreekt waarbij gesproken wordt over gevoelens en beleving (zie NPO p.18-20).

Aldus kan u niet het vluchtelingstatuut worden toegekend. Wat de subsidiaire bescherming betreft, stelt het CGVS het volgende vast.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de

(groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster haalt tevens aan dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar volgende objectieve informatie en voegt er de weblinks van toe:

- Freedom House ‘*Freedom in the World 2024 – Colombia*’ (stuk 2);
- Nagle Luz E. ‘*Giving shelter from the storm: Colombians fleeing persecution based on sexual orientation*’ van 2012 (stuk 3);
- Moloney A., Teuters T. ‘*Colombia failing to stem murders of LGBT people*’ van 6 juli 2018 (stuk 4);
- Reuters ‘*More than 60 LGBT, intersex people killed in Colombia in first eight months of 2020*’ van 15 september 2020 (stuk 5);

- Le Figaro '*Colombie: les meurtres de personnes LGBT+ ont doublé en 2022*' van 28 oktober 2022 (stuk 6);
- El Colombiano '*Violencia contra comunidad LGTB aumento en 2020 : Defensoria*' van 15 september 2020 zonder vertaling (stuk 7);
- El Universal '*Congresista denuncia que fue discriminado por la Policía por ser homosexual*' van 16 september 2020 zonder vertaling (stuk 8);
- Semana Rural '*Las víctimas de nadie: así vivieron las personas LGBT el conflicto colombiano*' van 22 oktober 2020 zonder vertaling (stuk 9);
- Wola '*LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice*' van 3 juni 2020 (stuk 10).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omwille van onderstaande elementen:

- (i) er zijn tegenstrijdigheden tussen de inhoud van de vragenlijst van het CGVS en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dit heeft betrekking op het tijdstip betreffende het incident waarbij zij betrokken zou zijn geraakt, waar aan haar lichaam zij gewond zou zijn geraakt, of zij enige breuken heeft opgelopen en wanneer zij haar belagers zou zijn tegengekomen in Bogota;
- (ii) het is niet aannemelijk dat verzoekster in haar regio bij familie verbleef tot juni 2022 terwijl zij daarvoor in de buurt (persoonlijk) werd bedreigd door bendeleden;
- (iii) het is weinig geloofwaardig dat verzoekster toevallig een korte tijd later na haar bedreiging door ‘el gordo’ in San Martin, dezelfde persoon alweer tegenkwam in het centrum van de miljoenenstad Bogota en bovendien kon ontkomen;
- (iv) ondanks de beweerde ernstige bedreigingen is verzoekster niet naar de politie gestapt. Bovendien is verzoeksters vader een ex-politieman en blijkt uit bepaalde neergelegde stukken dat de Colombiaanse overheid wel degelijk optreedt tegen bepaalde bendes in Colombia;
- (v) verzoekster legt van het incident waarbij ze betrokken was geen enkel document neer;
- (vi) noch verzoekster, noch haar familie werden na december 2021 gecontacteerd door ‘el gordo’, hetgeen niet in overeenstemming is met haar beweerde bedreiging dat ‘el gordo’ haar zou willen huwen en afpersingsgeld vraagt aan de familie;
- (vii) dat verzoekster na haar aankomst in België twijfelde om te blijven of terug te keren en zij pas na enkele maanden in België een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, geeft geen blijk van een ernstige vrees bij terugkeer;
- (viii) aangaande verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid werd geconcludeerd dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia – op basis van landeninformatie COI Focus “*Colombia: seksuele minderheden en transgenders*” van 16 februari 2023 – op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling. Verzoekster heeft niet aangegeven dat zij concrete problemen kende wegens haar seksuele geaardheid. Verzoekster is een jonge vrouw die haar middelbaar onderwijs heeft afgewerkt en enige werkervaring heeft, waardoor zij bij een terugkeer naar Colombia een leven kan opbouwen zonder haar familie. Bovendien mag het verbazen dat verzoekster haar seksuele geaardheid niet heeft aangehaald bij haar verzoek in augustus 2022;
- (ix) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia te worden vermoord door leden van de bende ‘los juanitos’. Eind 2021 zou verzoekster betrokken zijn geweest bij een incident waarbij ‘el gordo’, die met haar wilde huwen, haar klem zou hebben gereden. Verzoekster zou ondanks haar verwondingen met behulp van haar tante niet zijn meegenomen door deze bendeleden. Na dit incident zou verzoekster zijn verhuisd naar Bogota waar ze kort daarna ‘el gordo’ zou zijn tegengekomen. Verzoekster zou naar aanleiding hiervan echter de beslissing hebben genomen om terug te verhuizen naar San Martin. Verzoeksters vader zou door ‘el gordo’ zijn afgeperst waarna verzoekster de beslissing nam om Colombia te verlaten. Daarnaast vreest verzoekster problemen te krijgen in Colombia omwille van haar lesbische geaardheid.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst heeft

verlaten of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tussen de vragenlijst bij DVZ en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoekster heeft immers geen coherente verklaringen afgelegd betreffende de volgende zaken: inzake het tijdstip waarop het incident gebeurde waarbij zij gewond zou zijn geraakt, welke fysieke verwondingen zij zou hebben opgelopen, of ze breuken had en wanneer ze haar belager 'el gordo' zou zijn tegengekomen.

Verzoeksters algemene en ongefundeerde betoog in het verzoekschrift dat de omstandigheden van het gehoor bij de DVZ op een slechte wijze plaatsvinden en er daardoor fouten kunnen ontstaan, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoekster *in concreto* aan te tonen dat wat in de vragenlijst bij de DVZ werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij achteraf heeft verklaard, *quod non in casu*.

Verzoekster stelt nog onder andere dat het gehoor bij de DVZ plaatsvindt zonder advocaat, dat er soms geen herlezing plaatsvindt, dat de verzoekers om internationale bescherming zich op dat moment nog niet bewust zijn van het belang van deze vragenlijst in hun procedure en het belang van een herlezing, dat veel asielaanvragers na herlezing fouten rapporteren aan hun advocaat of aan hun sociale medewerker, dat er vraagtekens moeten geplaatst worden bij de niet toepassing van de Salduz-rechtspraak in de asielprocedure, dat de verklaringen die zonder bijstand van een advocaat en zonder controle op de DVZ zijn afgelegd niet tegengeworpen kunnen worden aan de verzoeker, dat dit een schending van het recht op een eerlijk proces is of dat toch, zelfs indien dit beginsel niet toegepast kan worden op het gebied van asiel, de asielinstantie bijzonder flexibel dient te zijn betreffende de inhoud van deze vragenlijsten. In dit verband benadrukt de Raad dat, daargelaten het feit dat de "Salduz"-rechtspraak geen toepassing vindt in het kader van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, verzoekster niet aantoont hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de DVZ. Het verslag werd verzoekster voorgelezen in het Spaans, die het voor goedkeuring heeft ondertekend. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen geacht overeen te stemmen met haar verklaringen. Verzoekster werd voorafgaand aan het afleggen van haar verklaringen bij de DVZ geadviseerd om steeds de waarheid te vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen. Verzoekster kan met haar betoog de vastgestelde tegenstrijdigheden aldus niet opheffen en legt niet uit op welke punten haar verklaringen verkeerd zouden zijn genoteerd. De voorgaande vaststellingen van de bestreden beslissing zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.4.4. Voorts heeft de commissaris-generaal op goede gronden het volgende overwogen:

"Ten tweede is het niet aannemelijk dat u in uw regio verbleef tot juni 2022, meer bepaald in de boerderij van uw tante nabij de plaats waar uw ouders wonen terwijl u bedreigd werd door 'el gordo' en 'los Juanitos' waarbij men u klem reed om u te ontvoeren en 'el gordo' zelf persoonlijk naar u thuis kwam eind 2021. Indien u werkelijk dermate geïnteresserd werd kan verondersteld worden dat u zich niet bij familie in de buurt schuilt houdt voor verschillende maanden."

Verzoekster stelt in dit verband dat zij niet frequent werd bedreigd of mishandeld en er periodes waren waarin zij geen problemen heeft ondervonden. Het was voor verzoekster de opeenstapeling van incidenten die haar ertoe hebben gebracht het land te ontvluchten.

Met dergelijke argumentatie slaagt verzoekster er niet in de stelling van verweerder te weerleggen. Hoe dan ook werd in de bestreden beslissing standpunt ingenomen met betrekking tot deze gebeurtenissen en correct gesteld dat verzoekster na de persoonlijke bedreigingen toch de beslissing nam om voor een lange tijd bij haar familie in de buurt te schuilen, hetgeen mag verbazen nu zij zowel zichzelf als haar familieleden in gevaar heeft gebracht. Bovendien zou zij persoonlijk zijn bedreigd en mag het verbazen dat haar vader, een ex-politieman (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 5), haar niet zou hebben aangeraden om enige stappen te ondernemen.

3.3.4.5 Verder stipt verweerder in de bestreden beslissing terecht aan dat het vreemd is dat zij na haar bedreiging door 'el gordo' in San Martín, dezelfde persoon na ongeveer een week toevallig is tegengekomen in de miljoenenstad Bogotá.

Wat betreft het tegen het lijf lopen van 'el gordo' in Bogotá, verwijst verzoekster in het verzoekschrift nogmaals naar haar verklaringen van het persoonlijk onderhoud op het CGVS en legt ze bijkomend uit dat deze persoon naar haar zwaaide en hij aldus op die wijze heeft duidelijk gemaakt dat hij haar heeft geïdentificeerd. De Raad benadrukt in dit verband dat iets toevoegen aan en het herhalen van haar verklaringen, meer bepaald het onwaarschijnlijk verloop ervan, niets kan wijzigen aan de gedane vaststellingen. Het lijkt immers vreemd dat haar belager haar niet heeft kunnen vatten in San Martín, haar dan na een week (administratief dossier, NPO p. 13) heeft kunnen identificeren in de miljoenenstad Bogotá

maar ze nogmaals is kunnen ontkomen en is teruggekeerd naar de plaats waar zij initieel werd bedreigd en belaagd.

3.3.4.6. Voorts merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster na de ernstige bedreigingen niet naar de politie is gestapt. Hierover staat in de bestreden beslissing het volgende:

“Ten vierde bent u ondanks de beweerde ernstige bedreigingen niet naar de politie gestapt. Dat mensen die naar de politie stappen worden vermoord is een losse bewering die u niet staft. Bovendien is uw vader een ex politiemann en zou hij de nodige manieren moeten kennen om de autoriteiten te benaderen in geval van problemen. Bovendien blijkt ook uit bepaalde door u neergelegde media stukken dat de Colombiaanse overheid wel degelijk optreedt tegen bepaalde bendes in Colombia.”

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij de Colombiaanse autoriteiten niet op de hoogte heeft gesteld omdat zij niet in staat zouden zijn om de bevolking te beschermen tegen daden van gewapende groeperingen, zij vaak zelf corrupt zijn en zij vrees had voor enige represailles. Verzoeksters vader zou als voormalig politieagent bovendien geen hulp hebben kunnen verlenen omdat hij gepensioneerd is.

Door louter haar verklaringen te herhalen, doet verzoekster geen afbreuk aan dit motief. Verder stelt de Raad dat volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is voor verzoekster. Zij toont immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat ze geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijft verzoekster in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. Het lijkt de Raad voorts ook, zoals reeds vermeld, niet logisch dat haar vader als oud-politieagent haar niet heeft bijgestaan hierin.

3.3.4.7. Vervolgens staat in de bestreden beslissing aangaande het neerleggen van documenten inzake het incident terecht het volgende:

“Ten vijfde legt u van dit incident waarin u betrokken was ook geen enkel document neer ter staving. U verklaart op de vragenlijst van het CGVS dat u medische stukken hebt op uw telefoon, maar die zou u intussen verloren hebben. En uw vader kan het medische dossier in Colombia niet krijgen omdat u dat persoonlijk zou moeten afhalen. Deze verklaringen kunnen niet overtuigen. De foto van een blauwe plek geeft niet aan hoe u aan deze verwonding kwam.”

Inzake de medische documenten stelt verzoekster dat zij de Raad op de hoogte zal stellen van het resultaat. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekster geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden om middels haar verzoekschrift of een aanvullende nota deze stukken neer te leggen. Bijgevolg houdt het motief stand dat verzoekster geen enkel document neerlegt ter staving van haar (vermeende) medische problemen als gevolg van dit incident.

3.3.4.8. Inzake het laattijdig indienen van haar verzoek om internationale bescherming bij haar aankomst in België, staat in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

“Ten zevende stelt het CGVS vast dat u na aankomst in België blijkbaar nog twijfelde of u zou blijven of terugkeren (zie NPO p.2). In elk geval diende u pas enkele maanden na uw aankomst in België een verzoek tot internationale bescherming in, hetgeen geenblijk geeft van een ernstige vrees bij terugkeer in uw hoofde.”

Verzoekster stelt bij haar aankomst in België niet meteen een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat zij niet vertrouwd was met de procedure.

De Raad oordeelt dat van iemand die verklaart te zijn gevlucht uit zijn of haar land van herkomst omwille van *in casu* (persoonlijke) bedreigingen door bendeleden, redelijkerwijze kan verwacht worden dat ze onmiddellijk, van zodra ze daartoe de kans krijgt, internationale bescherming zou aanvragen. In het licht hiervan kan verzoekster dan ook niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat zij niet vertrouwd was met de procedure en dat zij dit pas deed nadat zij hierover heeft gesproken met haar zus. Dit getuigt immers van weinig ernst. Dit motief moet ook worden gelezen in samenhang met de overige motieven van de bestreden beslissing.

3.3.4.9. Wat nog het betoog van verzoekster betreft dat verweerder een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse te doen van de relevante feiten, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster niet *in concreto* aantoonde welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekster neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie en dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13 maart 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Spaans. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

3.3.4.10. De Raad benadrukt voorts dat hij verzoeksters seksuele geaardheid net zo min als de commissaris-generaal in twijfel wenst te trekken, doch dat het loutere feit dat verzoekster lesbisch is, niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders, deels via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Er is een *anti*-discriminatiewetgeving die erop is gericht om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat leden van de LGBTI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen, verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere Colombiaanse steden LGBTI-gemeenschappen kennen, zoals Bogotá, Cartagena en Medellín, waar feesten of demonstraties van de LGBTI-gemeenschap plaatsvinden. Er is verder een actief middenveld dat bijdraagt aan het publieke debat en dat weegt op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTI-gemeenschap in Colombia. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBTI-vriendelijk.

Evenwel is er, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTI-personen, in de praktijk nog sprake van veel discriminatie, vooroordelen en stigmatisering, homofobie alsook van bedreigingen en geweld, inclusief seksuele agressie, vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In sommige gevallen maken ook overheidsactoren zich hieraan schuldig en zijn er meerdere gevallen van politiegeweld. Derhalve wordt in het artikel "*LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice*" van Washington Office on Latin America (WOLA) van 3 juli 2020, dat verzoekster bij het verzoekschrift voegt, gesproken over de Colombiaanse paradox waarbij er ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen bestaan ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders.

Op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie blijkt de situatie in Colombia, zoals deze wordt gekenmerkt door de '*Colombiaanse paradox*', en dit in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTI-personen, waardoor elke homoseksueel in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Verzoekster brengt geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat zij louter omwille van haar seksuele geaardheid of genderidentiteit en haar aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden geviséerd of vervolgd. Uit de informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst en die ze bij het verzoekschrift voegt, kan immers niet worden afgeleid dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging van LGBTI-personen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeken om internationale bescherming van LGBTI-personen uit Colombia met verhoogde waakzaamheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hetgeen tevens wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst en waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een potentieel risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*”, september 2015, p. 48-49: “*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds*”). Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk, waarbij verzoekster haar vrees om bij terugkeer in Colombia vervolgd te worden omwille van haar homoseksuele geaardheid moet individualiseren en *in concreto* aannemelijk moet maken.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid. In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: “*Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.*”

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Colombia te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van haar homoseksuele geaardheid, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTI-personen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en met het gegeven dat er in Colombia, ondanks wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofobie geweld tegen te gaan, in de praktijk niet steeds soelaas geboden wordt omwille van een gebrekkige toepassing ervan en eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken, doet verzoekster geen afbreuk aan voorgaande overwegingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waarnaar verzoekster in voorliggend verzoekschrift verwijst, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia op zich zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoekster dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van haar homoseksuele geaardheid. De informatie die verzoekster in haar verzoekschrift (stukken 2-10) aanhaalt is dezelfde als, of ligt in lijn met, de informatie die het CGVS gebruikt.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Verzoekster moet daarbij op basis van haar individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken.

3.3.4.11. Wat betreft de individuele beoordeling van verzoekster heeft verweerder terecht het volgende overwogen:

“Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

U geeft niet aan dat u in Colombia concrete problemen kende wegens uw seksuele geaardheid. Niemand van uw familie kende de situatie en u had nooit open relaties met andere vrouwen in Colombia. Zelfs hier in België hebt u geen echte relaties gehad met andere vrouwen en is er nog steeds enkel uw zus die weet zou hebben van uw werkelijke seksuele geaardheid.

U vreest bij terugkeer problemen met uw familie en dan voornamelijk uw moeder die dreigde u uit huis te zetten. Maar zelfs in dat geval bent u een jonge vrouw die haar middelbaar onderwijs heeft afgewerkt en die al enige werkervaring heeft, waaronder op de boerderij van uw tante. Het staat u vrij om zich bij terugkeer naar Colombia buiten San Martin te vestigen en daar een leven op te bouwen losstaand van uw familie.

Dat een leven als lesbische vrouw u onmogelijk zou worden gemaakt in Colombia omdat dat daar als een ‘zonde’ wordt aanzien, zoals u aangeeft, blijkt niet uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die hierboven is besproken. U hebt in elk geval bij het indienen van uw verzoek in augustus 2022 uw seksuele geaardheid niet aangehaald wanneer u specifiek gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer naar Colombia (zie vragenlijst CGVS p.1). Dat u bang was dit te melden is vreemd daar u al enkele maanden in België was en waarschijnlijk al had gevoeld dat men hierover open kan communiceren in België. Hoe dan ook, u liet na de asielinstanties hiervan op de hoogte te brengen voor de dag van het persoonlijk onderhoud op 13 maart 2023, ongeveer anderhalf jaar na het indienen van uw verzoek en nadat u hier in België met uw zus over uw geaardheid sprak én u op de voetbal waar u actief bent met lesbische vrouwen spreekt waarbij gesproken wordt over gevoelens en beleving (zie NPO p.18-20).”

De Raad voegt hieraan toe dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in Colombia ontmoetingen had met meisjes en een seksuele relatie met een vrouw, haar moeder hierover vermoedens had en dit afkeurde (administratief dossier, NPO, p. 16) en zichzelf op de hoogte is van LGBTQ-organisaties in Bogota (*ibid.* p. 17-18). Verzoekster heeft met betrekking tot haar seksuele geaardheid geen overtuigende feiten, verklaringen of elementen weergegeven waarbij er een ander standpunt inzake haar individuele beoordeling zou moeten worden ingenomen dan in de bestreden beslissing.

Verzoeksters betoog waarin zij herhaalt dat zij haar seksuele geaardheid niet in vrijheid zou kunnen beleven en het feit dat haar moeder haar reeds zou hebben mishandeld omwille van haar geaardheid, wijzigt niets aan de pertinente bevindingen van de commissaris generaal. Dit volstaat immers niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde en doet geen afbreuk aan de uitgebreide motieven in dit verband.

Waar verzoekster onder verwijzing naar het arrest van het Europees Hof van Justitie (hierna: HvJ) X., Y en Z. van 7 november 2013 nog aanvoert dat van haar niet mag worden verwacht dat zij haar homoseksuele geaardheid verbergt om het risico op vervolging te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76), blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij haar geaardheid in zekere mate openlijk kon beleven (zij ging uit met meisjes en had een seksuele relatie met een vrouw). Haar moeder keurde dit af, maar zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is verzoekster een jonge vrouw die haar middelbaar onderwijs heeft afgewerkt en die al enige werkervaring heeft, het staat haar vrij om zich bij terugkeer naar Colombia buiten San Martin te vestigen en daar een leven op te bouwen los van haar familie.

3.3.4.12. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekster als zou zij door de bendeleden zijn bedreigd en aangevallen in Colombia alsook dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van haar seksuele geaardheid. Verzoekster heeft immers geen duidelijk beeld gegeven inzake de bedreigingen waardoor er ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de bewering dat zij door bendeleden wordt gevisieerd. Betreffende haar seksuele geaardheid herhaalt de Raad dat niet elk lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om slachtoffer te worden en dit ook niet kan worden afgeleid uit haar individuele beoordeling.

Waar verzoekster verwijst naar arresten van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.4.13. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht, kunnen de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen. De neergelegde algemene (sociale) media stukken en de foto van een blauwe plek worden in de bestreden beslissing besproken en verzoekster uit geen kritiek op deze motieven. Haar paspoort en identiteitskaart tonen haar identiteit en nationaliteit aan, die niet betwist worden. De prints van de bedreigingen via berichten op de gsm betreffen een niet geloofwaardig

relaas en kunnen de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Zulke berichten zijn immers eenvoudig te fabriceren, zodat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

3.3.4.14. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.15. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en dat zij geen gegronde vrees aanhaalt omwille van haar seksuele geaardheid. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en

criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld met name in het departement Meta waaruit verzoekster afkomstig is niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst en waaruit zij citeert ligt, voor zover zij niet dezelfde is, immers in lijn met deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

3.3.5.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoekster aanvoert dat het de taak van verweerder is om zorgvuldig onderzoek te voeren, moet worden vastgesteld dat verweerder zijn beslissing zorgvuldig moet voorbereiden en deze moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET